

S:t Georg

S:t Göran (S:t Georg) är scouternas skyddshelgon. Han var redan från första början scouternas förebild, en nobel riddare som aldrig satte något pris på sina goda gärningar. S:t Georgsdagen infaller 23:e april och är scouternas högtidsdag världen över. Då samlas man, avger sitt scoutlöfte och återger legenden, i tal, sång eller skådespel.

Sankt Göran är även skyddshelgon för England, Litauen, städerna Lod och Moskva, författare och fångar.

Legenden om sankt Göran och Draken

Den helige Georg, var av förnämlig släkt från Kapadocien och levde under kejsar Diokletianus' regering. Redan i hans tidigaste barndom började den omsorgsfulla uppfostran, som en gång skulle göra honom till en ädel ridare. Den hetaste delen av dagen tillbringade han i trädgårdens skugga, där visa män undervisade honom i Kristi lära och en riddares plikter. Men morgnar och aftnar, när det var svalare, övade han sig i vapnets bruk och stärkte sin kropp genom tävlingar på arenans gula sand. Hans kropp ägde en utomordentlig skönhet och styrka, och hans hjärtas godhet var stor.

Vid sjutton år ålder blev han riddare vid den romerska hären, och snart hörde man hans tapperhet berömmas överallt, samtidigt som hans ridderliga väsen gjorde honom älskad och avhållen där han drog fram.

Så steg han i graderna och utnämndes till fältherre, och när krig strax därpå bröt ut i Syrien, anförtrorde man honom överbefälet. Han slog fienden fullständigt och erövrade både Syrien och Palestina åt kejsaren.

När fred slutits red han hemåt och hjälpte överallt där det stod i hans förmåga. Så en dag, när han inte hade långt kvar till sitt hem, nalkades han staden Silena.

Denna stad låg vid en stor sjö, och i denna sjö bodde en fruktansvärd drake, som ingen kunde besegra. Han slukade alla, som drista sig att kämpa mot honom, och därefter brukade han, med möda framsläpande sin vederstyggliga, fjäderbepansrade kropp, krypa fram till stadsmuren och utandas sin pestånga över staden, så att all växtlighet torkade och många människor dog.

I denna stora nöd beslöt stadens borgare att varje dag ge draken två får. Men fåren som utgjorde stadens enda näringskälla, började snart ta slut, och därför beslöt man med tungt hjärta att åt draken offra en ung människa, som genom lottning skulle väljas mellan borgarnas söner och döttrar. När det knappt fanns några gossar och flickor kvar, föll lotten på kungens enda dotter.

Kungen blev mycket bedrövad och lät överallt kungöra: "Åt den som ännu en gång vågar ta upp striden mot draken och besegra honom, ger jag min dotter och halva mitt rike."

Men ingen ville sätta sitt liv på spel. Då sade Kungen till folket: "Ta guld eller silver eller vad som helst, men låt mig få behålla min enda kära dotter. Hon har inte förtjänat att slitas sönder av draktänder."

Men det förbittrade folket trängde in i konungens palats och ropade: “Var är väl våra barn? Nu, när det gäller din dotter, vill du inte efterleva ditt eget påbud!”

Då måste kungen utlämna sin dotter och under tårar stod han jämte en mängd folk och såg henne försvinna bortåt sjön. På det ställe där draken brukade hämta sina offer, sjönk prinsessan ned på en sten för att invänta sitt grymma öde.

Just då kom Georg, fältherren, ridande på vägen och när han såg den gråtande jungfrun, red han fram till henne och frågade: “Varför gråter du sköna jungfru?”

Kungadottern berättade då sitt förfärliga öde. “I Kristi namn skall jag söka hjälpa dig!” Utropade riddaren.

“Det tjänar ingenting till”, invände prinsessan. “Det kommer bara bli också din död. Draken är obetvinglig. Hans giftiga andedräkt dödar allt.”

När hon sagt detta hördes ett rasslande som av skramlande kedjor, och när de vände sig om såg de, att den hemska draken redan krälat upp ur sjön och långsamt närmade sig.

“Fly, ädle riddare, fly!” ropade prinsessan.

Men Georg drog sin lans, red bort mot draken och tillfogade honom ett djupt sår i halsen. Då började det rasande vidundret ringla med kroppen och slå fram och tillbaka med stjärten, under det att eld och och giftiga ångor stod som moln ur dess näsborrar. Ett våldsamt slag av draken stjärt kom riddarens häst att störta omkull, men riddaren hoppade raskt ur sadeln. Efter flera giftiga pustar av draken, som kom Georgs hud att skrumpna under rustningen, lyckades riddaren sticka sitt svärd ända till fästet i draken opansrade, grönskimrande buk. Med ett genomträngande skri vältrade sig odjuret på rygg och dog.

När detta stordåd blev känt i staden jublade allt folket, och konungen omfamnade den främmande riddaren och bjöd honom allt det, som utlovats åt drakdödaren. Georg vägrade dock ta emot dessa gåvor. Han omvände stadens alla invånare till kristendomen och drog därefter sina färde.

När riddaren sedan besökte Rom och där frimodigt bekände sig till kristendomen, blev han pinad på det hemskaste sätt, piskad, förgiftad och till sist halshuggen.

Så slutar den gamla legenden. Och den lever än, ty det bor sanning i den.

